

[EWANJELICZNY ai

Oba e oraz a jasne.

sg f N ewanjelicznã. ◊ G ewanjeliczn(e)j. ◊ L ewanjeliczn(e)j.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „ewanjelija”; zawarty w Ewangeli, pochodzący z Ewangeli: będąc w łączności nauce Ewaⁿgeliżnej wychowani/ mieliśmy zawsze do tego wielką a niewymowną chęć/ zięćć się z tymi Książęty/ y przednimi ludźmi/ których Pan BOG do rozmnożenia prawdy EWangeliżnej wżyc raczył. PowodPorozum A, A.

Cf EWANJELICKI, EWANJELIJSKI

MB